

לא ילמדו עוד מלחמה – NO MORE WAR

א.

לא יצא האיש לא בסייף ולא בקשת ולא בתרים ולא באלה ולא ברומח ואם יצא חייב הטאת רבי אליעזר אומר תכשיטין הן לו וחכמים אומרים אינן אלא לגנאי שנאמר (ישעיהו ב, ד) וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות ולא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה

שבת ס"ג עמ' א'

ב.

הגבורה, כשהיא לעצמה היא תכשיט. עז החיים בכל אופן הוא טוב ונאה, והיא בטבעה מחוברת עם גבורת הנפש, שהיא באה דוקא עם טהרתה ויושרה. על כן הסימנים החיצוניים המראים על הגבורה, הנם גם כן תכשיטין.

אע"פ שעצם מדת הגבורה היא תפארת ותכשיט לאדם, אבל האופן אשר נשמתשו בו עד כה בני אדם בגבורתם הוא מכוער הרבה. ובאשר כלי הזיין, שהשימוש בו היה ברובו רק להרע, הוא מורה יותר על ההשחתה האנושית ממה שמורה על תפארת הגבורה הצפונה בקרבו, על כן אינם אלא לגנאי.

הניגוד הנמצא בין גוי לגוי, כל זמן שהוא נצרך, הרי הוא מתיקוני העולם והוא משכלל את הדרו. וכיון שיש ניגוד, מוכרחת היא יראת המלחמה להמצא, וצריך חרב מוכנת בכף כדי להשוות את המשקל של הכח, כדי שלא תתפרץ מלחמה. וזאת היא הודה והדרה של החרב, שעל ידי כחה מתקיים צביון החיים המלא ניגודים, ומכל מקום היא שומרת את השלום לפי הערך, ותעודתה היא באמת שלא תהיה לכלי שימוש כי אם לתכשיט, שכח הניגוד יהיה בכח, כדי לתמם את כל גוי על פי צביונו המיוחד, ומכל מקום לא יצא אל הפועל לשפך דם. אמנם בימות המשיח, לעת אשר תתבשל האנושות לגמרי, אז יסור כח הניגוד משרשו, ושינוי הראוי להמצא בין העמים יעמד על פי מערכה משטרית, כאותה המערכה של האיברים הפרטיים של גוף שלם. ואז לא יהיה החרב נדרש כלל, כי אין כאן אפילו כח גנוז שיש לו אפשרות להתפרץ לכלל מלחמה, ולא יהיה נמצא כי אם שלום מוחלט, ורגשי ידידות וכבוד בין כל העמים, ותבטל גם מעלת התכשיט של הזיין, מפני שאינן צריכין.

עין אי"ה, שבת ו' מ"ב - מ"ד